

Εισήγηση στη Γενική Συνέλευση της Τετάρτης 9 Οκτώβρη 2013 στο ξενοδοχείο TITANIA

Όταν ένα σωματείο πραγματοποιεί Γενική Συνέλευση των μελών του, εκτελεί μια από τις κορυφαίες λειτουργίες του. Είναι εκείνη η διαδικασία στη ζωή του σωματείου που συμπυκνώνει τη δράση όλου του προηγούμενου διαστήματος, την εμπειρία που αποκτήσανε τα μέλη του, ατομική και συλλογική. Είναι η ώρα που αποφασίζουμε πώς θα υλοποιήσουμε τους σχεδιασμούς μας, τα επόμενα βήματα μας, πάνω στο πλαίσιο αιτημάτων που έχουμε συμφωνήσει.

Το Συνδικάτο και οι εργαζόμενοι του κλάδου από το περσινό καλοκαίρι δώσαμε αγώνες σκληρούς απέναντι σε μια αδιάλλακτη μεγαλοεργοδοσία για να μην περάσουν οι μειώσεις που επέβαλε με την υπογραφή της ηγεσίας της Ομοσπονδίας, για να υπογραφεί ΣΣΕ στα επισιτιστικά καταστήματα. Δώσαμε δύσκολες μάχες χώρο το χώρο για να μην εφαρμοστούν τα μέτρα που επέβαλε η αντεργατική πολιτική των κυβερνήσεων. Με τη συσπείρωση της μεγάλης πλειοψηφίας των επιχειρησιακών σωματείων σπάσαμε το -15%, καθυστερήσαμε την εφαρμογή των μέτρων, δυσκολέψαμε τους εργοδότες όσο πουθενά στη χώρα. Πραγματοποιήσαμε σύσκεψη στην Αθήνα με τη συμμετοχή μεγάλων κλαδικών σωματείων και παρέμβαση στη ΓΕΣΕΒΕ για να πιέσουμε για ΣΣΕ στον Επισιτισμό. Κινητοποιηθήκαμε πριν λίγες μέρες δυο φορές, μια στο υπουργείο τουρισμού την παγκόσμια μέρα του τουρισμού και μετά στο συλλαλητήριο του ΠΑΜΕ το περασμένο Σάββατο. Συμμετείχαμε σε όλες τις κινητοποιήσεις που έκανε το ταξικό κίνημα ενάντια στη δολοφονική δράση της ναζιστικής-εγκληματικής οργάνωσης Χρυσή Αυγή, αποκαλύπτοντας και στον κλάδο μας τη σχέση της με τα μεγάλα αφεντικά, ότι πρόκειται για γέννημα-θρέμμα του συστήματος ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Ένα όμως ταξικό σωματείο οφείλει να πάει κι ένα βήμα παραπάνω.

Χρειάζεται να κουβεντιάζει πάνω στο πιο βασικό του καθήκον, στην προετοιμασία και την οργάνωση δηλαδή της αποφασιστικής αναμέτρησης με τα μονοπώλια και την εξουσία τους.

Γιατί το λέμε αυτό:

Σήμερα έχουμε μια κατάσταση διαμορφωμένη όχι από λάθος επιλογές, ή από αστοχίες στην εκάστοτε εφαρμοζόμενη πολιτική, αλλά μια σχεδιασμένη από χρόνια επίθεση, στην ένταση και στο μέγεθος που τη γνωρίσαμε τα τελευταία τρία χρόνια.

Μας πήραν μέσα σε λίγο χρόνο όσα χρειάστηκαν δεκαετίες να κατακτήσουμε μέσα από σκληρούς αγώνες. Αυτό που για μας ισοδυναμούσε με καταστροφή, για τη μεγαλοεργοδοσία, για τους μεγάλους ομίλους και αλυσίδες ήταν απαραίτητο, προκειμένου να βγουν από την κρίση που οι ίδιοι δημιούργησαν, συγκεντρώνοντας απερίγραπτο πλούτο όλα τα προηγούμενα χρόνια. Κανείς από τους εργοδότες μας, μιλάμε για τους μεγάλους, δεν έκανε ούτε βήμα πίσω από την απαίτηση να διατηρήσει την υψηλή κερδοφορία του. Κι αν τα χρόνια που υπήρχε καπιταλιστική ανάπτυξη αύξαναν τα κέρδη κρατώντας χαμηλά τα μεροκάματα και εφαρμόζοντας ελαστικές εργασιακές σχέσεις, τώρα στην κρίση δεν δίστασαν να κάνουν απολύσεις, να μας αφήσουν απλήρωτους, ανασφάλιστους, χωρίς ΣΣΕ και να μειώσουν δραστικά τους μισθούς μας.

Οι κυβερνήσεις που πέρασαν από αυτό τον τόπο αυτά τα τρία χρόνια δεν έκαναν τίποτε άλλο από αυτό που έκαναν τουλάχιστον από τη δεκαετία του '90, όταν εμφανίστηκαν τα πρώτα τετράωρα, τα δουλεμπορικά, όταν άλλαζε το ασφαλιστικό, όταν μπούκωσαν τους εργοδότες με τζάμπα χρήμα μέσα από επιδοτήσεις για να εκσυγχρονίσουν τις επιχειρήσεις τους. Ό,τι νόμους χρειάστηκε για να μας πάνε μια ώρα αρχύτερα 100 χρόνια πίσω, τους νομοθετούσαν σε μια βραδιά. Και σήμερα που πανηγυρίζουν για την αύξηση τουρισμού και εσόδων από αυτόν, πάνω στα ερείπια των δικών μας δικαιωμάτων, συνεχίζουν με αμείωτη ένταση τα μέτρα που μεγαλώνουν την δική μας εκμετάλλευση, που εξαθλιώνουν το λαό.

Αλλά και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σε ΓΣΕΕ, ΕΚΑ, Ομοσπονδία, καθώς και σε αρκετά πρωτοβάθμια σωματεία, καθόλου δεν άλλαξαν ρότα. Χρόνο με το χρόνο τα μετέτρεπαν σε γραφειοκρατικές, άμαζες, οργανώσεις, χωρίς ίχνος ταξικότητας, απεναντίας σε μηχανισμούς που έκαναν αβάντα στην εκάστοτε κυβερνητική πολιτική. Αυτές οι ηγεσίες δε δίστασαν να αλλάξουν προβιά, όταν τα κόμματα που στήριζαν έχασαν δύναμη, όταν αποκαλύφθηκε πιο πολύ ο ρόλος και η ζημιά που έκαναν στην εργατική τάξη. Σήμερα παρουσιάζονται είτε σαν ακομμάτιστοι προσπαθώντας να περάσουν το επιζήμιο για το κίνημα έξω τα κόμματα, έξω τα Συνδικάτα από τους χώρους δουλειάς, τσουβαλιάζοντας όλους και όλα, είτε από την άλλη περιορίζουν τη δήμενη δράση τους στα όρια μιας επιχείρησης, για να δώσουν ένα ακόμη χτύπημα στην ενότητα του κλάδου και όλης της εργατικής τάξης. Και στις δυο περιπτώσεις προωθούν τη λύση από τα πάνω, ετοιμάζονται να οικοδομήσουν το νέο κυβερνητικό συνδικαλισμό, ποντάροντας σε νέο διαχειριστή με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ.

Από αυτά όλα συμπεραίνει κανείς ότι δεν υπάρχει περίπτωση μια άλλη διαχείριση να λύσει έστω κι ένα από τα μεγάλα προβλήματα που δημιούργησε αυτός ο δρόμος ανάπτυξης, που ωφελεί τα μονοπώλια κι όχι το λαό. Οι επίδοξοι νέοι χαλίφηδες της λεγόμενης κεντροαριστεράς, όχι μόνο δεν θα έλυναν ζητήματα, αλλά θα πρόσθεταν και νέα βάρη στο λαό, στην προσπάθειά τους να στηρίξουν την καπιταλιστική ανάπτυξη, να βγάλουν αλώβητη τη μεγαλοεργοδοσία από την κρίση.

Γι' αυτό λέμε ότι το δικό μας καθήκον πρέπει να είναι η ρήξη και ανατροπή του ίδιου του συστήματος κι όχι μονάχα των σημερινών ή αυριανών εκφραστών του. Για να οικοδομήσουμε μια κοινωνία που τα εργοστάσια θα παράγουν για τις ανάγκες μας, τον δε πλούτο που παράγουμε θα τον απολαμβάνουμε εμείς και όχι η ντόπια πλουτοκρατία και οι δανειστές. Για να είναι ο τουρισμός και η αναψυχή δικαίωμα για όλο το λαό κι όχι πανάκριβο εμπόρευμα για λίγους. Μόνο έτσι θα ικανοποιηθούν οι ανάγκες των εργαζομένων του κλάδου για δουλειά με δικαιώματα και ταυτόχρονα οι ανάγκη όλου του λαού για ποιοτικές, φτηνές, διακοπές, για ελεύθερη πρόσβαση σε ακτές, στον πολιτισμό.

Τί πρέπει να κάνουμε για να πάμε ακριβώς αυτή την υπόθεσή μας μπροστά, προς αυτή την κατεύθυνση; αυτή είναι η ερώτηση που έρχεται στο μυαλό κάθε τίμιου εργάτη, κάθε συναδέλφου που ανησυχεί για το μέλλον το δικό του και της οικογένειάς του.

Το Συνδικάτο έδωσε από την έναρξη της κρίσης ένα δύσκολο αγώνα, πρώτα στο να κατανοηθεί η αιτία της καπιταλιστικής κρίσης και βέβαια στην αντιμετώπιση των συνεπειών της, μέσα από σκληρούς αγώνες, στο πλάι των δυνάμεων του ΠΑΜΕ, στην Αττική και σε ολόκληρη τη χώρα. Καταφέραμε αρκετά, μετρήσαμε και ήττες, αλλά κυρίως μέσα από τις εκτιμήσεις που κάναμε μετά από τις μάχες που δώσαμε, γίναμε καλύτεροι, δυνατότεροι, εμπειρότεροι.

Τώρα μπορούμε να πούμε τί μένει να γίνει ώστε να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις να ανατραπεί η σε βάρος μας κατάσταση:

1. Κάθε εκδήλωση, κάθε ενέργεια μας, από την εξόρμηση, τη σύσκεψη, την περιοδεία, τη Γενική Συνέλευση πρέπει να έχει στόχο τη μαζικοποίηση των σωματείων και του Συνδικάτου. Δεν μπορεί να μείνει εργαζόμενος ανοργάνωτος, όχι μόνο τυπικά αλλά και ουσιαστικά. Δεν ωφελεί να έχουμε συναδέλφους γραμμένους σε ένα μητρώο, που δεν μπορούμε να τους βρούμε, που δεν συμμετέχουν στη διαμόρφωση των αποφάσεων, που δεν είναι έτοιμοι να περάσουν στη δράση. Για να πειστεί όμως ο συνάδελφος να οργανωθεί στο σωματείο του χρειάζεται να νιώσει ότι τον εκφράζει, ότι θα τον στηρίξει, ότι είναι δύναμη στα δικά του χέρια, για τα δικά του συμφέροντα. Έχουμε παραδείγματα από τη δράση όλων μας για αυτό το σκοπό.

2. Χρειάζεται επίσης να διευρυνθεί το περιεχόμενο δράσης των συνδικάτων. Να ασχολείται όχι μόνο με τα εργασιακά, τα μισθολογικά, αλλά και με όλες τις πτυχές της ζωής του εργάτη, με την υγεία, τον πολιτισμό, τις σπουδές κλπ. Αλλά και για άλλα μεγάλα, επίκαιρα ζητήματα, όπως οι συνέπειες της κρίσης στον κλάδο και οι πολιτικές διεξόδου, ο πόλεμος, οι πολιτικές για την αντιμετώπιση της ανεργίας, κ.ά. Να διαπερνά την οργάνωση το στοιχείο της αλληλεγγύης, κανένας μόνος του. Να εντείνουμε τις προσπάθειες από την πλευρά μας για αναζήτηση κοινής δράσης με τους αυτοαπασχολούμενους του κλάδου. Αυτούς που η σημερινή αντιλαϊκή πολιτική κι ο ανταγωνισμός με τις μεγάλες αλυσίδες τους αναγκάζει να κλείσουν τα μαγαζιά τους, που αντιμετωπίζουν με χειρότερους όρους το λουκέτο και όσα αυτό φέρνει μαζί του. Για όλα αυτά χρειάζεται συνεχής δράση από κάθε σωματείο και όχι από απεργία σε απεργία.
3. Για το λόγο αυτό χρειάζεται να δουλέψουμε πάνω στη διαφώτιση με στόχο να ανεβεί η ταξική συνείδηση. Να κατανοηθεί δηλαδή καλύτερα ότι η επιθετικότητα των μονοπωλίων, των κυβερνήσεων του, της ΕΕ, δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με αλλαγές στη διαχείριση του συστήματος από τα πάνω. Ότι χρειάζεται από τα κάτω να έρθουν οι αλλαγές, που δεν θα αφορούν βέβαια μόνο το μεροκάματο, αλλά κάθε πλευρά της ζωής μας. Το Συνδικάτο εκπληρώνει το ρόλο του όταν αγωνίζεται και δουλεύει για την ενότητα των εργαζομένων απέναντι στον αντίπαλο που είναι η μεγαλοεργοδοσία και η στρατηγική της, απέναντι στην ίδια την ΕΕ. Πρέπει να κάνουμε τα σωματεία μας σχολεία διαπαιδαγώγησης των συναδέλφων μας, στηριγμένα στις αρχές της ταξικής πάλης. Να δυναμώνει μέσα σε αυτά η αντιπαράθεση με την εργοδοσία, με τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό, αλλά με καλά προετοιμασμένη και με επιχειρήματα αποκάλυψη του ρόλου τους, είτε στον τόπο δουλειάς, είτε στο κλάδο. Έχουμε σαν κλάδος, σαν το ταξικό κομμάτι των εργαζομένων στο Επισιτισμό, Τουρισμό ευθύνες εκεί όπου πλειοψηφούν οι δυνάμεις της εργοδοσίας και των κομμάτων της. Εκεί η ανατροπή των συσχετισμών απαιτεί πολύ πιο σχεδιασμένη, συγκροτημένη δουλειά και αντιπαράθεση με αυτούς. Στο όνομα της δήτην ενότητας που βάζουν ορισμένοι, δεν μπορεί να δίνουμε ανοχή στα φαινόμενα εκφυλισμού του κινήματος.
4. Να δυναμώνει το στοιχείο της συνέλευσης στο τόπο δουλειάς, η συζήτηση, η απόφαση, για να σπάει η λογική που καλλιεργείται για την αναποτελεσματικότητα των αγώνων, για το κόστος των απεργιών, για χαμένα μεροκάματα. Είναι ζητούμενο να συνεδριάζουν τα ΔΣ, να συμμετέχουν όλα τα μέλη του ΔΣ και σε κάθε συνεδρίαση να γίνεται απολογισμός όχι μόνο συλλογικός αλλά και ατομικός. Αλλά δεν φτάνει μόνο αυτό. Τα περισσότερα ΔΣ τα νιώθει ο εργαζόμενος σα να είναι εκείνα το σωματείο και όχι αυτός. Θέλει εδώ ανοιχτές συνεδριάσεις των ΔΣ, να λέει άφοβα τη γνώμη του ο κάθε συνάδελφος, να παίρνουμε υπόψη τη γνώμη του, να καταλάβει ότι η δράση προϋποθέτει συλλογικότητα. Να ενισχύσουμε τη λειτουργία των σωματείων που εξαρτάται και από το περιεχόμενο των στόχων πάλης. Τα αιτήματα δεν μπορεί να είναι μια απλή αντιγραφή των αιτημάτων του ΠΑΜΕ ή του Συνδικάτου, αλλά με παραδείγματα να δένουν τα ζητήματα του κάθε χώρου με τα γενικά. Να μη θεωρεί ο συνάδελφος ότι τα γενικά είναι δουλειά άλλων και τα τοπικά μόνο του σωματείου του.
5. Χρειάζεται να δώσουμε μεγαλύτερη σημασία στην ένταξη νέων στα σωματεία μας. Η νεολαία που γέμισε τους χώρους δουλειάς μέσα από τη μαθητεία, τα προγράμματα του ΟΑΕΔ μέσω ΕΣΑΠ, δεν μπορεί και δεν πρέπει να μείνει ανοργάνωτη. Δεν είδαμε με την ίδια σοβαρότητα τη δουλειά μας στη νεολαία σε επίπεδο Αττικής. Τα όσα έχει μέχρι σήμερα κάνει το Συνδικάτο δεν αρκούν. Πρέπει να κατανοήσουμε τί σήμερα αντιμετωπίζει ο νέος, πόσο βαθιά επηρεάζεται από την κρίση, από την αδυναμία να εκπληρώσει τα όνειρά του. Από τις λογικές του ατομικισμού αντί της συλλογικής δράσης, της αναποτελεσματικότητας, τη δουλειά που κάνουν

τα ναζιστικά μορφώματα σαν τη ΧΑ στα μυαλά των νέων εργαζομένων. Και δεν φτάνει ούτε μόνο κι αυτό. Θέλει να αναδείξουμε στελέχη, να βγουν νέοι και νέες στα ΔΣ, να αναλάβουν χρεώσεις, με μέθοδο, κατανόηση και βοήθεια.

Αυτά συναδέλφισσες και συνάδελφοι αποτελούν μια σύνοψη της εμπειρίας όλων μας, που χρειάζεται άμεσα να αξιοποιήσουμε σε όλα μας τα σωματεία.

Οι προκλήσεις που έχουμε μπροστά μας είναι μεγάλες και δεν έχουμε το χρόνο να αναβάλλουμε την όποια μας δράση, προκειμένου να αντεπεξέλθουμε στο δύσκολο χειμώνα και στα ανοιχτά μέτωπα.

Σήμερα κιόλας πρέπει να αποφασίσουμε για σημαντικά ζητήματα όπως είναι:

- Η κατάργηση των κλαδικών Συλλογικών συμβάσεων και η επέκταση των ατομικών συμβάσεων οδηγεί σε νέα μέτρα για να επιβάλουν μισθούς πείνας των 300 ευρώ. Η ΣΣΕ στα ξενοδοχεία και στα Ζαχρώδη λήγει το Δεκέμβρη και στον Επισιτισμό δεν υπάρχει καν ΣΣΕ.
- Η περικοπή και στην ουσία κατάργηση του επιδόματος ανεργίας των εποχικών συναδέλφων μας.
- Τα νέα τσεκούρια στα δώρα στον ιδιωτικό τομέα. Θα τους αφήσουμε να μας πάρουν και τα δώρα;
- Η κατάργηση των αποζημιώσεων. Για να είμαστε φθηνότεροι ως απολυμένοι. Για να επιβάλλουν δουλειά με λιγότερα από 400 ευρώ.
- Η κατάργηση των επικουρικών συντάξεων, των εφάπαξ, οι νέες μειώσεις στις κύριες συντάξεις.
- Το τέλος του σταθερού ωραρίου, και της Κυριακής αργίας.
- Το 25ευρω για είσοδο για νοσήλεια στα νοσοκομεία, το κλείσιμο νοσοκομειακών μονάδων που στερεί από το λαό τη δωρεάν υγεία.
- Τη μονιμοποίηση των χαρατσιών, τους νέους δυσβάσταχτους φόρους.
- Τις νέες αυξήσεις στα εισιτήρια, στις μεταφορές.
- Τους πλειστηριασμούς για την πρώτη κατοικία.
- Την παραπέρα ιδιωτικοποίηση στο ρεύμα, στο νερό και στην εκπαίδευση.
- Την καταδίκη τη δικιά μας και των παιδιών μας στη μόνιμη ανεργία, σε κακοπληρωμένα προγράμματα ψευτοαπασχόλησης, με επιδόματα-δυστυχίας των 200 ευρώ.

Τη γνώμη για το καθένα από αυτά πρέπει σήμερα να πούμε, να καταλήξουμε και να αποφασίσουμε.

Μπορεί τα περισσότερα να τα έχουμε εξαντλήσει και να είναι κατανοητά από πολλούς εργαζόμενους, άλλωστε έχουμε πια την εμπειρία, ξέρουμε τί μας περιμένει.

Αυτό που ακόμη δεν έχουμε είναι αυτή την άνοδο του κινήματος που θα σταματήσει τον κατήφορο και θα ανοίξει το δρόμο για εξελίξεις σε όφελός μας.

Χρειάζεται τώρα κινητοποίηση τέτοια, που να πλημμυρίσουν οι δρόμοι, να διακοπεί παντού η παραγωγή, να σταματήσει η δουλειά σε κάθε ξενοδοχείο, σε κάθε επισιτιστικό κατάστημα και παραπέρα σε κάθε γραφείο, στα εργοστάσια, στα μαγαζιά, στα καράβια.

Το ΠΑΜΕ μας καλεί σε απεργία στις 23 Οκτώβρη.

Σε αυτές ακριβώς τις συνθήκες δεν έχουμε περιθώρια για αναμονές. Δεν μπορεί να έρχονται να αρπάξουν ό,τι έχει απομείνει κι εμείς να περιμένουμε με απάθεια. Το Συνδικάτο, τα ταξικά σωματεία έχουμε καθήκον να οργανώσουμε την πάλη. Είναι η ευθύνη μας απέναντι στον κλάδο και σε όλη την τάξη μας. Υπάρχει ωστόσο και η ατομική ευθύνη. Αυτή που έχει ο καθένας μας που καλείται σε τέτοιες συνθήκες να βγει μπροστά, να πάρει την υπόθεση της υπεράσπισης των

δικαιωμάτων του στα χέρια του. Να περπατήσει μαζί με το συνάδελφό του στο δρόμο ενός αγώνα που δεν είναι πια απλά μια επιλογή, αλλά μονόδρομος.
Αυτός ο αγώνας θα κλιμακωθεί. Το αποτέλεσμα του θα εξαρτηθεί από τη συμμετοχή του καθενός ξεχωριστά και όλων μαζί. Είναι άδικο να μιλά κανείς για αναποτελεσματικότητα όταν ο ίδιος δεν βάζει το λιθαράκι του, με την φυσική του παρουσία πρώτα απ' όλα, στην κοινή μας υπόθεση.

Για το ταξικό κίνημα συνάδελφοι, όλες οι απεργίες αποτελούν συνειδητή πράξη και όχι τυπική υπόθεση, κι αυτό είναι μια ευθύνη που πρέπει να πάρουμε όλοι.

Να μη μείνει κανείς που δε θα μπει στη συζήτηση, από αύριο κιάλας.

Να μπουν στη μάχη όλα τα σωματεία, οι επιτροπές αγώνα, οι λαϊκές επιτροπές σε κάθε γειτονιά, τα παραρτήματα του Συνδικάτου.

Να γίνει αντικείμενο συζήτησης παντού και καθημερινά.

Να αγκαλιάσει πλατιές μάζες, που μέχρι τώρα δεν συμμετείχαν σε αγώνες.

Να πάρει διαστάσεις μαζικής καταδίκης και απομόνωσης η εγκληματική-ναζιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής, να ξεριζωθεί από τους τόπους δουλειάς να κατανοηθεί καλύτερα πως είναι το τέρας της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, της εκμετάλλευσης, εργοδοτικής και κρατικής τρομοκρατίας. Αυτοί όχι μόνο δεν θέλουν την ανάπτυξη των αγώνων, αλλά τους πολεμούν με λύσσα. Είναι το μακρύ χέρι των αφεντικών τους.

Μπορούμε να δώσουμε απάντηση στην επιθετικότητα της εργοδοσίας και του κράτους, στους μηχανισμούς που θρέφει.

Να είναι η 23^η Οκτώβρη απεργία που θα σηματοδοτήσει νέες εξελίξεις. Να μας βάλει σε τροχιά ανόδου του κινήματος. Να δώσει το έναυσμα για τη συνέχεια της πάλης μας.

Στις πολλές δυσκολίες που έχει ένας τέτοιος αγώνας δεν χρειάζεται να κάνουμε πίσω πριν ακόμη τον ξεκινήσουμε. Κάθε μέρα που περνά πρέπει να κάνουμε κι ένα παραπάνω βήμα. Να λύνουμε συναδελφικά κι συλλογικά τις δυσκολίες που θα παρουσιάζονται. Ένας για όλους κι όλοι για έναν.

Να πιστέψουμε στη δύναμη μας και το δίκιο.

Μόνο έτσι θα ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα που ζούμε.

Έτσι θα ξαποστείλουμε όσους κάθονται στο σβέρκο μας.